

ἄρρωστης ἔπαιρναν καὶ ἀναλαμπές... ἀσπροκίτρινες ΚΧρη-
στομ. Κερέν. κούκλ. 48. Συνών. ἀσπροκορόκινος.

άσπροκλαδο τό, Χίος (Βολισσ.) — Λεξ. Βλαστ. 460.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κλαδί.
Εἶδος θύμου (thymus) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (la-
biatae).

άσπροκοίλης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροκοίλης Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κοιλιά.
Ὁ ἔχων λευκὸν τὸ τρίχωμα τῆς κοιλίας, ἐπὶ βοός.

άσπροκοκκινί τό, ἀμάρτ. ἀσπροκοκκινί Ρόδ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κοκκινί.
Ποικιλία τοῦ φυτοῦ μαλάχης τῆς ἀγρίας (malva syl-
vestris) τῆς τάξεως τῶν μαλαχιδῶν (malvaceae) με ἄν-
θη λευκά. [**]

άσπροκόκκινος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ.
Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀσπροκόκκινους βόρ. ἰδιώμ.
ἀσπροκόκκινος πολλαχ.
Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ κόκκινος. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Δουκ.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν χροῶμα ἀποκλίνειν πρὸς τὸ ἐρυθρὸν,
ροδόχρους ἔνθ' ἄν.: Ἄσμι.

Τρυγὸνα μ' ἀσπροκόκκινος κί ὀφρυδογαίτανουσαι
(περὶ ἀγαπημένου προσώπου) Κρώμν.

Κί ἂν μ' εὐρῆς ἀσπροκόκκινος, σκῆψε κί ἀγκάλασέ με,
κί ἂν μ' εὐρῆς μαῦρο κί ἀραχνό, τραῦα καὶ σκέπασέ με
Ἡπ.

Ἀσπροκόκκιν' ἄνθη βγάνει | καὶ καρπὸ σὰ μῆλο κάνει
αὐτόθι. 2) Οὐδ. οὐσ., δίσκος κυβείας φέρων σχήματα
λευκά καὶ ἐρυθρὰ Κεφαλλ.: Φρ. Θὰ παίξουμε τώρα τὸ ἀσπρο-
κόκκινος; (νομίζεις ὅτι θὰ με ἀπατήσης;).

άσπροκολάκι τό, Πελοπν. (Πυλ.)
Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας.
Μικρὸς ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

άσπρόκολας ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ.
Βοῖρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μεσσ. κ.ά.) ἀσπρόκολα ἢ,
Ἀθῆν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κουρ. Ὁξύλιθ. Ὀρ.) Κε-
φαλλ. Πελοπν. (Ἄνδροῦς. Ἀρκαδ. Κυνοῦρ. Λακων. Λάστ.
Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Μονεμβασ. Πυλ.) Ρόδ. — Λεξ.
Βλαστ. 426 Δημητρ. ἀσπροκόλα Στερελλ. (Ἀράχ. Λε-
βάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρόκολος.

Τὸ πτηνὸν πετροδιάιτος ἢ οἰνάνθη (saxicola oenan-
the) τοῦ γένους τῶν πετροδιαίτων (saxicolae) τῆς τάξεως
τῶν ξηροβατικῶν (passeraceae) με λευκὸν τὸ ὑπὸ τὴν οὐ-
ρὰν πτίλωμα ἔνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἡ ἀσπρόκολα δούλευε κί ὁ
κοῦκος τρώει καὶ πίνει (ἐπὶ ραθύμων. Ἐκ τῆς παραδόσεως
ὅτι ὁ κοῦκος θέτει τὰ φά του πρὸς ἐκκόλαψιν εἰς τὴν
φωλεὰν τοῦ ἀσπρόκολα καὶ ἄλλων πτηνῶν) Πελοπν.
Συνών. ἀσπροκολῆς 2, ἀσπροκόλι, ἀσπροκολίδα,
ἀσπροκολῖνα, ἀσπρόκολος 2. [**]

άσπροκολῆς ἐπίθ. Ἀττικ. κ.ά. ἀσπροκολῆς Σέριφ.
ἀσπροκολῆς ἢ, Πάρ. (Λεῦκ.) ἀσπροκογῆς Σίφν. ἀσπροκολία
Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. κόλος καὶ τῆς καταλ.
-ῆς.

1) Ἀσπρόκολος 1, ὁ ἰδ., Ἀττικ. κ.ά. 2) Οὐσ.,
Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Κύμ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Σέριφ.
Σίφν.

άσπροκόλι τό, Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ. Κόκκιν.
Λογγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας.

Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

άσπροκολίδα ἢ, Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

άσπροκολῖνα ἢ, Ἴος Κέως Κύθηρ. Κύθν. — Λεξ.
Βλαστ. 426.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολας καὶ τῆς καταλ. -ίνα.

Ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ.

άσπροκολοκῆς ἢ, ἀμάρτ. ἀσπροκολοκῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόκολοκον.

Ἡ Ἱταλικὴ παραλλαγή κολοκύνθης τῆς κοινῆς (cucur-
bita pepo) τοῦ γένους τῆς κολοκύνθης (cucurbita) τῆς τί-
ξεως τῶν κολοκυνθιδῶν (cucurbitaceae). [**]

άσπροκόλοκον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κολόκιν.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀσπροκολοκῆς.

άσπρόκολος ἐπίθ. Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Δαρ-
δαν. Εὐβ. (Κουρ.) Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Λιμν. Μάδυτ.)
Κέως Λευκ. Κρήτ. Μήλ. Νάξ. (Κορων.) Πελοπν. (Αἰγ. Λα-
κων. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Πύργ. Σουδεν. Τριφυλ.) Πόντ.
(Κερασ.) Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Περίδ.
Βυζ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 426 Πρω. Δημητρ. ἀσπρό-
κολους Θεσσ. (Καρδίτσα.) Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀσπροκόλης ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κόλος. Τύπ.
ἀσπροκόλος καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ὁ ἔχων λευκὸν τὸ περὶ τὰ ὀπίσθια μέρος, ἰδίᾳ ἐπὶ
ζώων καὶ πτηνῶν Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγ.) Πόντ. (Κερασ.)
Σέριφ. — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ.: Ἀσπρόκολος ῥινός (εἶδος
ἐρινεοῦ) Σέριφ. Ἀσπρόκολος τράος Κρήτ. Ἀσπρόκολα αἶγα
αὐτόθι. || Φρ. Ἀσπρόκολο! (ἐνν. ποτήρι. Φράσις συμποτικῶν
πρὸς ἀλλήλους δηλοῦσα τὸ μέχρι τρυγὸς πίνειν. Συνών.
φρ. ἄσπροπάτο) Αἰγ. Συνών. ἀσπροκολῆς. 2)
Οὐσ., ἀσπρόκολας, ὁ ἰδ., Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Δαρ-
δαν. Εὐβ. (Κουρ.) Ζάκ. Θεσσ. (Καρδίτσα.) Θήρ. Θράκ. (Λιμν.
Μάδυτ.) Κέως Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Μήλ.
Νάξ. (Κορων.) Πελοπν. (Λακων. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Πύργ.
Σουδεν. Τριφυλ.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Σῦρ.
Χίος — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 426 Πρω.
Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. 3) Ἐν τῇ συνθημα-
τικῇ γλώσσῃ μετάλλινον πινάκιον Ἡπ.

άσπρόκομμος ὁ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. κομμός.

Σχισμὴ ἐν μαρμαρωρυχείῳ εἰσχωροῦσα εἰς βάθος καὶ
διατηροῦσα εἰσέτι τὸ λευκὸν χροῶμα τοῦ μαρμάρου (ὄρος
μαρμαρογλυπτῶν).

άσπροκοπῶ πολλαχ. ἀσπροκοπάω Κέρκ. Πελοπν.
(Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22(1910) 245 κέξ.

Λάμπω, ἀκτινοβολῶ ἐκ τῆς λευκότητος πολλαχ. Ἀσπρο-
κοποῦν τὰ χιονισμένα βουνά. Ἀσπροκοποῦν τὰ σπῖτα (ἐπὶ τῶν
δι' ἀσβέστου χρισμένων) πολλαχ. Τὰ ροῦχα του ἀσπροκο-
ποῦσαν ἀπάνω του (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπάλ.

άσπροκορίθι τό, (Ἑλλην. γεωργ. 219) ἀσπροκόριθο
Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ.) — ΒΚριμπᾶ Ἑλλην. ἀμπελογρ. 28.

